

חוגג אליפות בשבת האחרונה. "זה היה לילה של התפרקות, גם כשחזרתי הביתה לא הצלחתי לישון"

"כולם אמרו לי, 'תעשה בעיות, שב קצת במעצר וייתנו לך מה שתדע'. אז לא רציתי להתפנות. חודשיים ישבתי בכלא, עד שאמרו לי, 'או שריון או שאתה יוצא מהצבא'. הייתי בן 18, לא ידעתי מה אני עושה, אמרתי 'כדורגל' - ויצאתי"

"כבר באותו רגע ידעתי שאני עושה משהו לא טוב. אח"כ רציתי לחזור ולתקן, אבל קשה לחזור. באיזשהו מקום מאוד התביישתי שלא עשיתי צבא. חשוב לי לגדל את הילדים שלי על ערכים נכונים. במדינה שלנו זה מאוד חשוב לעשות צבא"

התחלתי בגיל 14, וחסרו לי יסודות הכדורגל. עם הרפואה והפיזיולוגיה של היום הייתי יכול להתפתח להיות שחקן באמת ברמות מאוד גבוהות, כי היה לי פוטנציאל אדיר. היתה לי מהירות מטורפת, ובסוף הקריירה כבר התחלתי גם להבין את המשחק. "אני באמת חושב שהתפספסה לי הקריירה בגלל הפציעות. אם בגיל 20 הייתי יותר מקצוען, עבודה נכונה היתה מונעת לי את הפציעות בדרך ומאפשרת לי להתפתח".

בכר נפצע בשתי הברכיים, הסחוס נשחק, וב-2011 תלה את הנעליים. "עד היום אני סובל. יש לי כאבים נוראים, אין לי סחוסים בכלל. אני יכול לרוץ, אבל אם אני עושה טיפה יותר - למחרת אני לא יכול ללכת. כשאני יורד במדרגות אני מרגיש את זה, ואחרי נסיעה ממושכת לוקח לי כמה דקות להתר-גל ולחמם את הברכיים. זה סבל, אבל אני מתמודד איתו. אין מה לעשות."

"כשפרשתי ממשחק, לא היה לי אפילו כיוון ליום שאחרי. ניסיתי להרחיק. אמרתי, 'כולה פציעה, אני אחזור'. ואז איזו שרצקי (הבעלים של הפועל קריית שמונה), שראה כמה צעדים קדימה, שלח אותי לקורס מאמנים וסידר לי להיות עוזר של רן בן שמעון". כעבור שנה, בגיל 32, כבר קורס לעמדת המאמן הראשי והוביל את קריית שמונה לזכייה בגביע. לקראת סיום עונת 2014/5 הודיע כי ברצונו לעזוב, אך לאחר שהבין כי אין לו הצעות מפתות ביצע פניית פרסה וסיכם בעל פה עם שרצקי על הארכת חוזהו במועדון. דווקא אז הגיעה ההצעה מבאר שבע, ובכר דרש להשתחרר. כתוצאה מכך פוטר מקבוצתו, שדורגה במקום השני, שני מחזוריים לפני הסיום.

"מאז חרה לי איך זה שזה נגמרה הייתי שם 11 שנים, קיבלתי הרבה, אבל גם נתתי המון למועדון הזה. מה שקרה קרה, לא היתה לי שליטה. כל אחד חשב משהו אחר, כל אחד אמר דברים בזמנו. אבל כל מה שהיה כבר לא רלוונטי."

"איזו נתן לי הרבה, פירנס אותי 11 שנה ואהב אותי, וזה יושב לי על הלב. חיכיתי לזמן המתאים, וברגע ששמעתי שהוא מפרגן לי על העבודה שלי בבאר שבע, החלטתי לעשות מעשה. לפני יום כיפור

"חשוב לי לגדל את הילדים שלי על ערכים נכונים. אני הולך להיות לפחות עוד שלוש שנים בה פועל באר שבע, אז הדבר האחרון שעומד עכשיו על הפרק זה הנבחרת".

בשנת 2008, כשהיית שחקן, דרור קשטן ביטל זימון שלך לנבחרת על רקע הקור הלא כתוב שבי דורגלנים שהשתמטו לא ראויים ללבוש את מדי הנבחרת.

"מה שמצחקק הוא שכמה ימים לפני הזימון בכלל נפצעתי בברך, פציעה קשה. לא יכולתי ללכת, והם לא ידעו מזה בכלל. אז זימנו אותי, וכשהם שמעו על עניין הצבא, ביטלו. עשו מזה סיפור, זה לא היה נעים, אבל זהו, עבר".

בן שה, שחקן שלך, לא עשה צבא והוא בן משחק נבחרת.

"אני לא נכנס לזה, כי זה כבר עניין של הצבא. אני חושב שכל אחד במדינה שלנו צריך לעשות צבא".

גם ככה בדורגלנים לא עושים שירות צבאי רציני, אז על מה המהומה?

"אי אפשר להיות חייל קרבי ול-שחק כדורגל, זה ברור לכולם. זאת אחת הבעיות. בכדורגלנים עוד איכשהו מתחשבים, כי במועדונים גדולים דואגים להם, אבל ספורטאים בענפים אחרים עלולים להיפגע מזה. אלה שלוש שנים מאוד קריטיות לה-תפתחות שלהם כספורטאים. ועדיין, אין מה לעשות. במדינה שלנו זה מאוד חשוב לעשות צבא".

אחרי סאגת הצבא התפנה כבר לקריירה מקצוענית. בגיל 19 חתם בהכח ר"ג, וכעבור ארבע עונות נדר להפועל פתח תקווה. בשנת 2004 עבר להפועל קריית שמונה, שם שיחק שש עונות כמגן ימני וכבש שני שערים. "אולי הצטיירתי כמגן בינוני, אבל זה כי

לשוק לפרוק את הסחורה. כשהגיע לגיל 18 לא הצליח לקבל מעמד של ספורטאי מצטיין מצה"ל ("לא היו לי קשרים") ושובץ לחיל השריון.

"כולם אמרו לי, 'תעשה בעיות, שב קצת במעצר וייתנו לך מה שתדע'. אז עשיתי בעיות. לא רציתי להתפנות, הייתי במעצר בקו"ם ושלחו אותי ל-42 יום בכלא 6. ואז שוב אמרו לי, או שריון או כלא. התעקשתי שאני רוצה לשחק כדורגל, ושאלו אותי לשריון זה יפגע לי. אז שלחו אותי לעוד חודש בכלא. "היה לי מאוד קשה, זה לא נעים. כלא 6 זה חמש דקות מהבית של הוריי, וכמה שזה יותר קרוב, ככה זה עוד יותר קשה. לא ידעתי מה קורה איתי. הכדורגל נקטע לי בכוס ומתתי לחזור לקבוצה. כמעט חודשיים ישבתי בכלא, ובפעם השלי-שית כבר לא נתנו לי אפשרות. אמרו, 'או שריון או שאתה יוצא מהצבא'. הייתי בן 18, לא ידעתי מה אני עושה, אמרתי 'אני רוצה כדורגל' - ויצאתי."

"כבר באותו רגע ידעתי שאני עושה משהו לא טוב. אחרי כמה שנים כשחקן רציתי לחזור ולתקן, אבל קשה לה-זו. באיזשהו מקום מאוד התביישתי שלא עשיתי צבא. בימים אלה הר-בים סוף-סוף הסתדרו, ועזרו לי לחזור לשירות מילואים. אעשה פרויקט של ספורטאים מצטיינים בשילוב עם הקהילה ואוכל לנצל את המעמד שלי כדי לעשות משהו מועיל. אני שמח שקיבלתי הזדמ-נות לתקן".

והנשמות הטובות אמרו שאתה עושה את זה כדי שתוכל בעתיד לאמן את הנבחרת.

"זה מאוד חרה לי, כי זה הדבר האחרון שחשבתי עליו. עשיתי את זה רק בשביל ההר-גשה האישית. האחים שלי שירתו ביחידות קרבות, בצנחנים ובתותחנים, ודור שלי היה אלוף בצבא. אני אפילו לא בטוח שהוא ידע שלא שירתתי כי לא רציתי לדבר על זה לידו."

ברקת. "לא באה מגבוה"